

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 34. Met. XV

Rugpiučio-Aug. 24, 1935

TĒVU MARJONU KOLEGIJOS RĒMĒJU SAVATRAŠTIS

XI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

EVANGELIJA

Mork. 7, 31-37.

NUO metu Jėzus išėjęs iš Tyro ribų, atvyko per Sidoną prie Galilėjos jūros, pereidamas per Dekapolės krašto viduriu. Ten atvedė pas jį kurčią nebylį ir prašė jį padėti ant jo ranką. Paėmęs jį šalin nuo minios, jis įdėjo savo pirštus į jo ausis, prisilietė su savo seilėmis jo liežuvio, pažvelgė į dangų, atsiduso ir jam tarė: Efteta, tai yra, atsiverk. Jo ausys tuojuo atsivėrė, jo liežuvio ryšys atsirišo, ir jis kalbėjo, kaip reikia. Tuomet jis jiems liepė niekam apie tai nesakyti. Juo gi labiau jis jiems liepdavo, juo labiau jie skelbė ir juo labiau stebėjosi, sakydami: Jis visa gerai padarė; jis daro, kad kurtiniai girdėtų ir kad nebyliai kalbėtų.

NUODĒMINGI KALBĒJIMAI

Jis kalbėjo, kaip reikia. — Mork. 7, 35.

SV. Pranciškus salezietis sako: “Norėčiau turėti ant abiejų lūpų guzikus, progai atsitikus kalbėti, turėčiau atsi-segioti, ir taip turėčiau daugiau laiko ap-mąstinėti ir apsvarstinėti savo kalbą.” Šis vyskupas ir Bažnyčios daktaras, taip prisimarino visuose daiktuose, ypač savo kalboje, kad nebuvo reikalingas guzikų, bet mes reikalingi jų, kad kas yra šios dienos evangelijoje kalbama apie kurčią nebylį. būtų taikoma mums: *Jis gerai kalbėjo.* Tiesa, daugelis nuodėmių dasileidžiama akimis, ausimis, kojomis ir rankomis, ir kitais pajautimais bei kūno nariais, tačiau daugiausiai

ROLIAI: Aš primenu jums evangeliją, kurią jums skelbiau, kurią jūs ir priėmėte, kurioje ir stovite, kuria ir būsite išganyti, jei ja laikote taip, kaip jums skelbiau, nebent jūs būtumėte veltui įtikėję. Nes aš jums padaviau visupirma, ką ir ėmiau, kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip sako Raštai; kad buvo palaidotas ir kad prisikėlė trečią dieną, kaip sako Raštai; kad pasirodė Kėfui ir po to vienuolikai. Paskiau jis pasirodė daugiau kaip penkiems šimtams brolių vienu kartu, kurių daugelis tebėra gyvi iki dabar, kaikurie gi užmigo. Paskiau jis pasirodė Jokūbui, paskui visiems apaštalams. Visupaskiausia gi jis pasirodė man, lyg nelaiku gimusiam. Nes aš esu mažiausias tarp apaštalų, kurs neesu vertas vadintis apaštalu, nes aš esu persekiojęs Dievo bažnyčią. Bet Dievo malone aš esu tai, kas esu, ir jo malonė nebuvo manyje bergždžiai: aš dirbau daugiau už juos visus; tačiau ne aš, bet su manim esanti Dievo malonė.

dasileidžiama nuodėmių liežuvio. “Daugelis krito nuo kalavijo ašmenų, tačiau ne tiek daug kiek žuvo nuo savo liežuvio.” — Eklklus. 28, 22.

I. Tuštieji žodžiai.

a) *Nenaudingi žodžiai*, kaip šv. Jonas auksaburnis pažymi, yra tie, kad nė kalbančiam juos nė klausančiam jų nėra jokios naudos. Todėl, tie žodžiai, kurie nenaš Dievui garbės, mums ar kitiems naudos yra nenaudingi žodžiai. Nenaudingi žodžiai nėra savyje nuodėmingi, o tiktai indiferentiški — abejutiški, tačiau jie tampa nuodėmingi kuomet praleidžiama gera intencija,

tai yra, tariant juos neturime žvilgsnyje nieko išganingo. Kristus sako: "Sakau gi jums, žmonės teismo dieną duos atskaitą iš kiekvieno nenaudingo žodžio, kurį jie kalba." — Mato 12, 36. Toki žodžiai yra labai paprasta. Žmonės dažniausia kalba dėl noro pasikalbėti, be priežasties, o tiksliai sau pataikauti. Prie šios klasos priklauso moterys, kurios suėjusios turi tiek daug viena kitai pasakyti, kad vos gali atsiskirti. Viena turi vienokią naujieną, kita kitokią, ir viena baigia kalbą, kita pradeda, ir taip negali užbaigti. Kad apsisaugoti nuo nenaudingų žodžių, padarykime ryte gerą intenciją, ypač kai reikia susidurti su kitais, tarkime: Viešpatie, ką tiksliai kalbėsiu, net abejotiškų dalykų, kalbėsiu Tavo garbei, mano ir mano artimo gerui.

b) *Juokingi išsireiškimai*, yra taip pat paprasta. Jie yra save ar kitus patenkinti, ir dažnai kompanijoje ar kitose progose yra vartojami kandūs pažymėjimai. Jeigu jie yra nekalti ir neužgaumanti mūsų artimo, ir nieko neturi priešingo religijai ir dorai, ir gera intencija yra jų pamatas, jie nėra nuodėmingi ir leistini. Bet dažniausiai toki žodžiai išeina iš tuštybės, kad būtų laikoma prašmatniais ir laimėti pagyrimų, ir todėl yra jie klaidingi, nes jie įleidžia nusizeminimą. Taip pat pajuokos žodžiai ne visuomet gali būti nekalti ir tyri. Jie dažnai talpina atvirai ar po pridanga, ką tokį, kurs įleidžia kuklumą, arba įleidžia artimą, ir dėl to jie yra nuodėmingi. Be to pajuokos išsitarimai ardo sutikimą ir neretai daro papiktinimą.

c) *Pagyra*. Yra žmonių, kurie panaši į parisiejus ir Rašto tyrinėtojus, kurie ambicijos raginami, visur didžiavosi savo nuveiktais gerais darbais. Kur tiksliai proga pasitaiko, toki žmonės kreipia pašnekėsi savo pasigyrimui. Jie kalba savo žinojimą ir sumanumą, bei savo nuopelnus, ir jei atsitinka jiems padaryti ką nors gerą, nenu-rims, kol visur neišgarsins. Tokia kalba yra peiktina dėl dviejų priežasčių: Pirmiausia, ji yra nuodėminga savyje, nes įleidžia nusizeminimą, ir antra, ji yra labai pavojinga, nes išplėšia gerų darbų nuopelnus Dievo akyvaizdoje. Saugokimės apreikšti kitiems savo gerus darbus, jei to nereikalau-

ja Dievo garbė ar kitų labas, nes būsime kalti savigyros. "Lai kitas tavo giria, o ne tavo paties burna; svetimas, o ne tavo paties lūpos." — Patar. 27, 2.

II. Be mielaširdystės žodžiai.

a) *Apkalbėjimas*, yra tada kai savo artimo klaidos bereikalo apreiškiamos kitiems. Kai kas vaizduojasi, kad blogai kalbėti apie kitus nėra nuodėmė, jei sakoma tiesa. Tačiau šioji nuomonė yra visiškai klaidinga. Kas apreiškia be reikalo kito klaidas, visuomet nusikalsta prieš meilę, nes meilė reikalauja, kad mes darytume kitiems, kaip norime, kad kiti darytų mums. Leista kalbėti apie kito tikrus nusikaltimus kai jie yra užtektinai jau žinomi ir vieši. Šiuo atsitikimu meilė nebus įžeista, nes tik gerai pagarsėję dalykai kalbami, ir artimo meilė nėra įžeidžiama. Vienok, būtų geriau ir labiau atatikytų broliškai meilei nekalbėti net apie viešus artimo nusikaltimus, jeigu mes neturime užtektinos priežasties taip daryti. Pažymėtina, kad apkalbėjimas yra taip paprasta tarp žmonių, net dasileidžiama mirtinių nusidėjimų. Tas yra svarbus dalykas, jei rimtas nuostolis daromas savo artimui. Pavyzdžiui, tu iškėlei aikštėn seniau padarytą jauno asmens silpnybę, kuri jau senai yra apgailėta ir atleista, ir tu bereikalingu ir nelaikiniu atidengimu stumi tą asmenį į nusizeminimą. Tu savo nelemtu prasikalbėjimu sėji nesutikimo sėklas tarp ikišiol gyvenusių laimingo vyro ir lipšnios pačios. Tavo šmeižias liežuvis naikina pasitikėjimą, kurs ikišiol gyvavo tarp kunigo ir jo parapijonų. Saugokis apkalbėjimo, ir jei juomi nusidėjimai, taisyk jį pateisinimu savo artimą ir atitaisytu jam padarytos skriaudos.

b) *Šlovės plėšimas-apšmeižimas*, yra tada kai artimui priskaitoma kaltė, kurios jis nėra padaręs, arba kai didinami jo tikri nusikaltimai ir rodomi kaipo labiau pasibiau-rėtini ir daugiau nusikalsta negu iš tikrųjų yra, arba kai pranešame abejotinus nusikaltimus kaipo teisingus ir tikrus, arba klaidingai aiškiname kitų gerus veiksmus, kaip parisiejai darydavo kuomet jie sakė, kad Kristus išvadydavo velnius Beelzebubu; galutinai, kai bandome užginčyti kitų gerus savumus ir darbus, ar juos sumažinti, ar kokių nors būdu silpninti juos.

Šmeižtas naturaliai yra sunkesnė nuodėmė už apkalbėjimą, nes jis ižeidžia ne tik meilę, bet taip pat teisingumą ir tiesą. Be to, apšmeižime yra ypatinga blogybė, nes ji yra labai blogos, sugedusios širdies žymė, išrasti klaidas ir jas kitiems primesti ir rodyti juos kaip esančius blogais prieš pasaulį. Pašmeižėjas labiau nusideda negu vagnis, nes garbė ir geras vardas yra brangesnis už pinigus ir pasaulio gėrybes. Šv. Raštas sako: "Geras vardas yra geresnis negu didieji turtai, ir geras prielankumas yra virš sidabro ir aukso." — Patar. 22, 1. Jeigu tu pavogtume didelį nuo žmogaus pinigą, jis neatjaustų to nuostolio taip labai, kaip tu nuplėštum jam garbę ir gerą vardą. Nieks nenori būti nuplėštus nuo garbės, ir net blogiausias žmogus stengiasi uždengti savo blogus darbus ir apsaugoti savo gerą vardą.

c) *Šnabždėjimas ir liežuvavimas*, yra tada kai pasakoja asmeniui kokius nors blogus dalykus, kuriuos kitas apie jį kalbėjęs, ir taip sėja išardymo ir nesutikimo sėklą. Kuris atsidavęs šiai ydai yra paprastai vadinamas liežuvninkas, kadangi jis nešioja ką šis ar anas išsitarė apie juos, arba padarė jiems iš piktumo. Jis dažnai būna priežastis tiems, kurie mylisi vienas kitą ir gyvena santaikoje išardyti ir tapti neprieteliais, ir jis daro tai sumaniai, kad jie dažnai nesiorientuoja kodėl ir kaip jie galėjo pakliuti nesutikiman. Bendrai keliolika ydų išeina iš liežuvavimo, kaip tai melagystė, nuđavimas, veidmainystė, saldaliežuvavimas, savo labas, pavydas, neapykanta ir noras atkeršyti. Liežuvninkas paprastai išrodo gerai nusiteikęs link savo sandraugų; jis nepasirodo, kad jis nori ką nors blogą jiems padaryti; jis prietelišku būdu stengiasi laimėti jų pasitikėjimą, ir tuo tarpu jis tykoja, kaip angis, saugoja visus judesius, ir praneša ką tiktai jis randa juose peiktina asmenims, kuriuos jis geidžia sukurstyti vienus prieš kitus; dažnai jis pats pridės dalykus ir prieis prie žemiausios rūšies šmeižto, jei jam pasirodys tinkama atsiekti savo kriminalų tikslą.

"Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižadada pats savęs, tegu kasdien neša savo kryžių ir tegu seka manim." (Luk. IX, 23.)

"Eikime į Bažnyčią"

"Eikš, Jonai, eikime į bažnyčią ši rytą Šv. Mišių išklausti."

"Ne šiandien, Maryte, biskutį tingiu. Gali pati nueiti, atliksi ir už mane." Ir Marytė viena nuėjo Šv. Mišių išklausti.

Metas praslinko, užgimė vaikelis. Nuvežė bažnyčion pakrikštyti. Ir Marytė vėl kviečia: "Eikš, Jonai, važiuok į bažnyčią su vaikiu ir manim." Ir vėl jau įprastas atsakymas: "Atbūsi ir už mane." Tai Marytė ir nuėjo viena su kūdikiu.

Metai slinko ir dažnai pasikartojo tas pats šnekėsysis. Vieną sykį ne išsimiegojo, kitą syk nekoks oras, bet, vis Marytė viena atliko pareigą.

Kunigui užklausus, "Kodėl niekuomet neatsilankai Bažnyčion?," Jonas nusijuokė ir sakė: "Mano moteris rūpinas tikėjimu mano namuose. Ji atlieka už abudu." Ir vis Marytė viena ėjo.

Štai vieną dieną Marytė susirgo. Gydytojas atsilankė ir labai susirūpino Maryte; pagyjimui mažai vilties.

Jonas susikrimitęs, sielvartauja. Pirmas kartas, kad jo moteris sunkiai serga. Dienos slinko ir Marytė blogyn ir blogyn ėjo. Jonas bandė melstis, bet labai sunku, nes nebuvo įpratęs ir nemokėjo. Ilgas naktis išsėdėjo prie savo mylimos moterės. Visa širdimi mylėjo savo moterį. Bet štai, po visos nakties budėjimo, užsnūdo kedėje prie lovos ir bešnausdamas pradėjo sapnuoti.

Jis mirė pirm savo moterės ir jam mirus, jis laukė prie dangaus vartų kol Marytė ateis. Galutinai ir Marytė atėjo. Jonas skubinosi kartu su Maryte įeiti pro vartus, bet štai, angelas pasirodė, sulaukė Joną ir tarė: "Aname gyvenime Marytė už abu visas tikybos pareigas atliko, tai ir šiame gyvenime galės viena atlikinėti už abu." Ir Marytė viena įėjo.

J. A. P.

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

BRANGIAUSIOJO KRAUJO SEPTYNIOS PASLAPTYS

VIEŠPATIS Jėzus Kristus, kurs mus mylėjo ir apiplovė Savo Krauju nuo mūsų nuodėmių, ir padarė iš mūsų karalystę ir kunigus Dievui Savo Tėvui, rašo Sv. Jonas Apaštalas Apreiškimo pirmajame skirsnyje. Ir, iš tikrųjų, Viešpaties Jėzaus meilė žmonijai buvo taip didelė, kad Jis troško mums atidaryti Savo Tėvo karalystę Savo Širdies Brangiausio Kraujo išliejimu. Nes mūsų Išganytojo Brangiausiam Kraujuje yra paslėptos septynios paslaptys (misterijos), kurios apreiškia Dieviškąją rūpestingumą ir uolumą, su kuriuo mūsų Atpirkėjas troško išgelbėti mūsų sielas iš nuodėmės vergijos ir šetono žabangų, kad sielose įsteigti Jo meilės ramia, džiaugsmingą ir išganingą viešpatystę.

1. Dievo Ašaros.

Kraujo lašai, kurie liejosi iš Viešpaties Jėzaus Garbinojo Kūno Alyvų Darže, buvo DIEVO AŠAROS, išlietos iš pasigailėjimo nusidėjėliams. Kai Savo Gyvenimo paskutinį vakarą, mūsų Brangiausias Atpirkėjas kryžmai gulėjo melsdamasis, Jis prieš Save matė visą pasaulį, ypatingai stovį bei padėtį tų sielų, kurios buvo paskendusios nuodėmėse ir dėl to buvo pasmerktos į amžinąjį ugnį. Taip didelis buvo skausmas, kurs perėmė Jo Širdį, kad vertė ne vien ašaras lieti iš Jo akių, bet ir *kraują* iš Jo Šventojo Kūno narvelių. Tai yra ašaros, kurias liejo ne vien akys, bet taip pat ir širdis. Tat, sielos vertybė kokia didelė turi būti, jei meilė, nerimas ir nuliūdymas dėl jos pražuvimo priverčia kraują išsilieti iš Viešpaties Jėzaus Garbinojo Kūno narvelių! Argi rastūsi krikščioniškoji siela, kuri apsileistų ir nesirūpintų apie savęs pašventimą, kuomet mūsų Išganytojo ir Dievo Širdis taip beribiai už ją kentėjo?

2. Išganytojo Balsas.

Viešpaties Jėzaus Kristaus Kraujas yra Išganytojo Balsas, per kurį Jo Širdis šaukiasi į Tėvą dėl pasigailėjimo mūsų sieloms. Aloyzas, kurs turėjo gauti margrovo vainiką, realizuodamas savo sielos vertybę, troško tapti vienuoliu, kad užtikrinti savo išga-

nymą, bet jo tėvas negailestingai jį išbarė ir priešinosi jo įstojimui į vienuoliją. Nekaltas jaunikaitis karštai meldėsi, kad Dievas suminkštų jo tėvo širdį, ir kad jo malda būtų efektinga, jis maldoje kankino save taip, kad lietūsi jo kilnus kraujas. Vieną dieną, kai jo tėvas vėl pasipriešino jo įstojimui į Jėzuitų ordeną, Aloyzas nuėjo į savo kambarį ir užsidarė. Senas margrovas slaptai sekė sūnų, kad pamatyti, kaip jis pasielgs. Per durų skylutę, tėvas matė, kaip sūnus, nudengęs pečius, juos plakė iki tol, kol kraujas prasiliejo. Tas kraujas maldavo pas Dievą malonės Aloyzo tėvui; taip pat maldavo, kad tėvo širdis suminkštėtų ir kad sutiktų, įdant sūnus būtų laisvas įstoti į dvasinį luomą. Dievas ir jo tėvas buvo pajudinti. Aloyzui buvo duotas paveleėjimas aplieisti pasaulį ir įstoti į Jėzuitų ordeną, kur, vieton žemiškojo vainiko, jis pelnė šventumo tveriantį vainiką.

Tikrai yra balsas kraujuje. Šv. Povilas sako, kad Jėzaus Kristaus Kraujo balsas yra galingesnis, nekaip Abliaus kraujas. Nes Abliaus kraujas šaukė į Dievą ir maldavo Jo teisybės Kaino nubaudimui, bet mūsų Išganytojo Brangiausias Kraujas šaukė ir maldavo malonės žmonijai. Mūsų Išgelbėtojo gyvenime čia, žemėje, meilė ir gailestingumas dažnai reiškėsi iš Jo lūpų ir maldavo Dangiškojo Tėvo, kad pasigailėtų nuodėmingo žmogaus. Savo gyvenimo paskutinę dieną, Jis iš Savo Širdies liejo Kraują ir rodė Dangiškajam Tėvui, kad pagrįsti su beribiu efektingumu Savo maldos galybę ir troškimų vykdinimą. Visagalis Dievas nebegalėjo ilgesniai turėtis. Jo Sūnaus Širdies Kraujo balsas ir malda darė, kad Jo teisybė nusilenkia, kad vieton rūstybės, bausmės ir mirties, Jis žmonijai duoda naują ir palaimintą gyvenimą, turtingą malonėje ir gailestingume.

3. Mūsų Kaina.

Viešpaties Jėzaus Kristaus Kraujas yra mūsų sielų atpirkimo kaina. Pasakojama, kad Afrikoje vienas negras buvo visai atsidavęs gėrimui. Vieną dieną, kurią neturė-

Jo pinigų nusipirkti degtinės, jis nuėjo į tur-gavietę ir persidavė už vergą. Nungi, jis turėjo pinigų ir galėjo gerti, bet jis tapo vergas ir likusį savo gyvenimą jis turėjo dirbti sunkius vergo darbus, prastai valgyti, ir būti visada iškoneveiktam. Jis galėjo persiduoti, bet niekada negalėjo būti laisvas.

Štai, yra paveikslas kiekvieno, kurs gyvena mirtinoje nuodėmėje. Pats Išganytojas sako: "Kas daro nuodėmę, yra iš velnio" (Jon. III, 8). Kas reiškia, kad yra velnio vergas. Nuodėmė yra kaip sunkus akmuo, pririštas prie žmogaus kaklo, ir kiekvieną nusidėjėlių skandina vis giliau ir giliau į prapultį. Nuodėmė yra kaip geležiniai retėžiai, su kuriais valia yra supančiuota. Tai yra tuo pačiu sielos nusigėrimas, kuris žmogui nedaleidžia išmintingai protauti ar protin-gai veikti.

Per pirmą nuodėmę visa žmonija yra linkusi į tą apverktiną vergiją. Per sunkią aktualę nuodėmę, žmogus perduoda savo sielą į apverktines ir skausmingesnę vergiją ir nelaimę, į baisėtiną pabaigą, kuri yra amžinasis kentėjimas. Kas gi tokį žmogų atpirks iš nuodėmės? — Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes! Avinėlis yra Viešpats Jėzus Kristus, ir kaina yra Jo Dieviškasis Kraujas, kurį Jis praliejo žmonijos nuodėmėms atleisti. Kai kūdikis per Šv. Krikšto sakramentą yra keičiamas į Dievo kūdikį, kai nusidėjėlis sutrinta širdimi grįžta pas Dievą ir nuodėmklausykoje iš kunigo apturi išryšimą, kai mirštantis susitaikęs su Dievu eina į amžinatvę — visa tai yra veikama per Viešpaties Jėzaus Kristaus Kraują išganingus nuopelnus.

4. Gydantis Upelis.

Viešpaties Jėzaus Kristaus Kraujas yra gydantis upelis mūsų sergančioms sieloms. Silpni ir ligoniai dažnai važiuoja į brangias gydančias vietas, kad atgauti sveikatą. Nuodėmė yra nuodai, sielos liga, kuri taip ją sugadina, kad Dievui tampa baisybė. Vieną kartą šventasis turėjo regėjimą apie sielą, kuri buvo suteršta nuodėme. Pažvelgimas į ją buvo taip baisėtinas, kad pati siela tikėjo, kad mirs iš pasibaisėjimo. Argi nuodėmei nuplauti nesiranda sveikatos gydančio upelio? Nesiranda čia, žemėje, nė kalnuose, bet randasi vien Išganytojo Šir-

dyje! — Ten yra Jo Šventasis Kraujas, kuris vienintėlis turi galybę išgydyti sielą ir ją nuplauti iš sugedimo per nuodėmę. Jo meilė vertė Jį daleisti Jo Švenčiausiajai Širdžiai, kad būtų perverta, idant visas Kraujas galėtų iš Jos plaukti, ir sielos, kad būtų apiplautos gydančiame upelyje ir būtų gražintos į sveikatą. Krikšto ir atgailos abiejuose sakramentuose tas išganingas upelis nuplauna sielą iš nuodėmės.

Šv. Marija Magdarena de Pazzi vieną kartą regėjo, kaip Viešpaties Jėzaus Kristaus Brangiausias Kraujas liejosi iš Jo Švenčiausios Širdies ant seserų, kurios rengėsi atlikti šv. Išpažintį. Taip išganingai apiplovė jų sielas, kad iš nuodėmklausio išėjo nutyrintos ir skaisčios. Kiekviena siela, po gerai atliktos išpažinties, tampa taip pat skaisti, kaip lygiai mūsų Išganytojo šventas ir pašvenčiamas Kraujas būtų jas apiplovęs.

5. Gaivinanti Gyduolė.

Viešpaties Jėzaus Kristaus Kraujas sieloms yra gaivinanti gyduolė, kuri duoda ant prigimtinių stiprybę. Kunigas vieną kartą buvo prašomas į kitą parapiją su dvasiška pagalba per keturias dešimt valandų atlaidus. Daugelis žmonių ėjo prie šv. Išpažinties, bet vos keletas išsipažino daugiau ne kaip netobulumus. Nuodėmklausys pamanė, kad jie nebuvo užtektinai pamokinti, kaip reikia tiksliai atlikti šv. Išpažintį, ir pradėjo jų klausinėti apie nuodėmes dažnai papildomas. Dideliam suraminimui, jis sužinojo, kad širdies nepaprasta jų sielose nekaltybė perėjo dėl dažnos Šv. Komunijos priėmimo. Mūsų Dieviškasis Išganytojas yra taręs: "Mano Kraujas tikrai yra gėrimas.... Kas geria mano Kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą" (Jon. VI, 55-56). Jo Švenčiausioji Širdis buvo vynuogių brangusis narsas, iš kurio Kraujas, kurį Jis duoda ištikimoms sieloms Šv. Komunijoje, buvo liejamas Jo Karčioje Kančioje ir mirtyje. Dėl to dažnai imkime tos gaivinančios gyduolės, kurią mums priėngė Jėzaus Švenčiausioji Širdis. Tai mus sutvirtins prieš pagundas į nuodėmę ir mums duos tvirtos drąsos ir kilnaus pasiryžimo gyventi pagal mūsų šventąjį tikėjimą.

6. Pašvenčiamas Lietus.

Viešpaties Jėzaus Kristaus Kraujas yra

malonus ir pašvenčiamas lietus, brangintina rasa, kuri gelbsti sielos augimui ir tvirtėjimui. Jėzaus Brangiausiojo Kraujo šventėje, Katalikų Bažnyčia sako mums, kad Dievas vieną kartą teisingu nubaudimu per tvaną paskandino pasaulį, ir vėl iš gailėstingumo ir meilės, Jis jį apiplovė Savo Brangiausio Kraujo upeliais, nužengdamas iš Aukštybių Sosto ant Kryžiaus, kad mirti. Palaiminta tuo visa — išganingu apiplovimu, žemė iš naujo atgavo grožę; vietoje erškėčių ir dyglių, kvėpiančios gėlės išdygo ir rožės žydėjo.

Štai, Jėzaus Kristaus Kraujo paslaptiną galybę! Nungi, pažvelgk į Šventosios Bažnyčios dirvą, į tą daržą, kurio daržininkas yra Jėzus Kristus, mūsų Išganytojas. Kiek daug tūkstančių sielų pats gali Jo darže matyti, žydinčių kaip gražios rožės, kurios savo krauju davė karžygišką liūdyką Dievo tarnyboje. Kentėjimo saulė, iš tikrųjų, giliai įsidedė jų širdyje ir jų kūne, bet vien veikė taip, kad tvirtybės gėlė gražesniai ir tobulėsniai išsiplėtė. Vėl, pats matai kitų tūkstančius, kaip snieguolių bal tų lelijų, aprengtų į skaisčios nekaltybės paprastą rūbą. Pasaulis, kūnas ir šėtonas taip pat mėgino jas įdegti, bet jos stovėjo nenuspūsios, nepalaužtos angeliškos dorybės gyvenimo jauname pilname. Nesuskaitomos šeimos įkvėpia savyn kvėpėjimą, ir yra gražių kvapių gėlių daržas, nes gyvena šeimyniškas dorybės klusnumo, sūniškos meilės, paprastumo, ramybės, nekaltybės, atsivadavimo, uolumo ir santaikos, kai kaimynų namuose yra nesantaika ir nepatenkinimas. Ir kas veikia, kad tokios gražios ir kilnios dorybės plėčiasi ir žydi židiniuose šiame sugedusiame nuodėmingame pasaulyje? Tai visa yra dėl Viešpaties Jėzaus Kristaus pašvenčiamo Kraujo, išliejamo ir duodamo sieloms.

7. Mūsų Priesaika ir Užtikrinimas.

Viešpaties Jėzaus Kristaus Brangiausias Kraujas pagaliau yra priesaika ir užtikrinimas turtingo užmokėsio už mūsų tarnybą Dievui. Yra tiesa, kad Pats Dievas nereikalauja tarnų, nes Jis visopilnas. Tačiau, iš meilės Jis kviečia visą žmoniją, kad įeitų į Jo tarnybą, kad tuomi Jis galėtų visus padaryti laimingais laike ir amžinybėje. Tai buvo dėl tos priežasties, kad

Dievo Sūnus atėjo į šį pasaulį padaryti visus žmones Savo Dangiškojo Tėvo tarnais ir vaikais. Kaip užmokesnį, Jis prižada ką nors taip didelio ir garbingo, kad negalima palyginti su tarnyba, žurią duodame ar aukojame. Jis prižada amžinąjį gyvenimą, dangišką buveinę, kur mes galėsime matyti Dievą veidas į veidą ir džiaugsimės nesibaigiamą ramybę, amžina linksmybe ir palaiminimu. Kaip įrodymą to Jo prižadėjimo tikrumo, Dievo Sūnus mums davė priesaiką, ir ta priesaika yra Jo Paties Brangiausias Kraujas. Kai Paskutinėje Vakarienėje Jis davė apaštalams gerti Savo Taurę, Jis aiškiai pasakė, kad Kraujas taurėje yra antspauda ir užtikrinimas sandoros Dievo su žmogumi. "Tai yra mano Kraujas Naujosios Sandoros, kurs bus išlietas už daugelį" (Mork. XIV, 24).

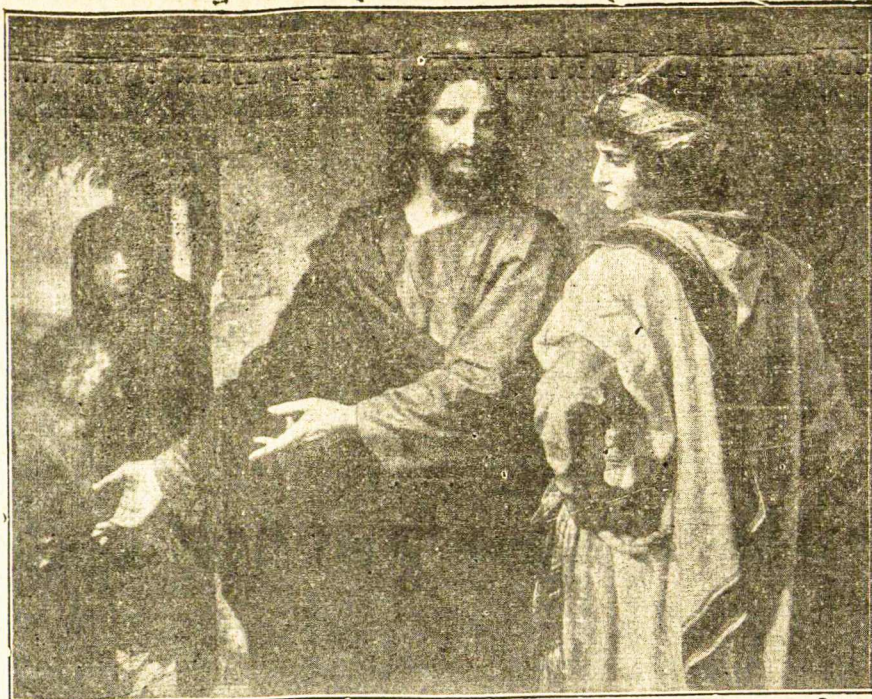
Savo Brangiausiu Kraujumi, mūsų Dieviškasis Išganytojas išrašė ant amžinųjų lentų, kaip brangios Jo Širdžiai yra žmonių sielos. Jis myli jas be saiko ir be ribų, ir davė Savo Gyvenimo Kraujo septynybę galybę, kaip mūsų užmokesnį, kad mus vesti į Dievo palaimintąją karalystę, kad mus patalpinti Savo Švenčiausios Širdies amžinybe viešpatystėje.

IDOMIOS ŽINELĖS

Kolombijoje, Andes'ų kalnuose misjonieriai stato Kryžiaus Kelius medžiuose, kad tokiu būdu padėtų žmonėms išlaikyti savo tikėjimą. Paprastai žmonės labai toli gyvena nuo bažnyčios, tad negali laikyti šv. Mišių — eina stacijas. Gi kai kurie iš mūsų gyvename šalia bažnyčios, o nežinia kiek iš mūsų lanko?

Vienas Mississippi valstybės universiteto studentas buvo apšauktas Suvienytų Valstybių ir Kanados sūrio uostymo čempionu. Iš tikrųjų, kai kurie universitetai turi keistus papročius!

Ponia William Peterson iš Washingtono turi pagalgę vertės \$10,000. Ne vienas paklaus kodėl tiek kainuoja? Priežastis tame, kad prezidentas Lincolnas mirė ant jos kada buvo pašautas Ford'o Teatre, balandžio 14, 1865 m. A. P. S.

TOBULYBĒS LUOMAS

VIENAS rašytojas yra gražiai apie vienuolinį luomą parašęs: "Vienuolis yra panašus į konsekruotą bažnyčią, kurios visos sienos, langai, altoriai, visi daiktai pašvęsti yra Dievui ir primena mums Dievą. Panašiai vienuolio visas kūnas, siela, protas, gabumai, mokslas, visos dorybės priklauso Dievui ir Jo garbei, todėl vienuoliškasis luomas ir vadinasi "TOBULYBĒS LUOMAS."

Aišku kad niekuomet nebuvo ir greičiausiai niekuomet nebus perdaug kandidatų vienuolijos luomui. Gyvenimas, kuris reikalauja pasišventimo, pasiaukojimo, atsižadėjimo turtų, šeimos, garbės ir net savo valios, moderniškam jaunuoliniui atrodo per sunkus — nepakeliamas. Priežastis to galime rasti šeimos gyvenime, auklėjime, pasilinksminimuose. Šios dienos jaunuolis, pripratęs iš pat jaunystės prie visokių patogumų, pataikavimų ir pilnas visokių troškimų, greit praranda patraukimą idealams ir pasiaukojimo gyvenimui.

Tačiau, ne visi jaunuoliai savo aplinkybėms pasiduoda. Yra ir tokių, kuriems nerūpi žemiški dalykai. Jie mato pasaulio neteisingumą, žmonių skurdą, vargus, klaidas,

tuštybę. Šito tipo žmonės idealų kupini, pasiryžta savo gyvenimą pašvęsti tam tikslui, kad kokiu nors būdu tai vargstančiai, neišmintingai ir suklaidintai žmonijai pagelbėti. Tą tikslą atsiekti vieni tampa gydytojais, advokatais, teisėjais; kiti organizatorių gabumais apdovanoti — steigia įstaugas neturtėliams ir ligoniams ir t. t.

Tos pažiūros jaunuoliams plačia dirva savo užsimojimams įvykdyti randasi vienuoliniame luome. Tie kurie trokšta ne tiktai žmonijos materialinę bet ir dvasinę gerovę bei savo tobulybę ir išganymą atsiekti, suras savo troškimų kelią Kristaus sekime. Ligonius paguosti, sielas gydyti, Kristaus mokslą skelbti, misijas ir rekolekcijas vesti, mokykluose darbuotis, klaidas ir pavojus žmonijai nurodyti, tai bus tik dalis tų darbų, kurie teks jam dirbti šiame pašaukime. Aukštesnio luomo nėr. Tokių milžiniškų darbų kitame luome nenuveiks.

Tiktai kilnos dvasios, tyros širdies jaunuoliai, kurių idealiai dar neišnyko — Kristaus patarimus gali sekti. Juos Kristus šaukia prie darbuoties. Tiems, kurie tą pašaukimą pasiryžo sekti, laimingos ateities linkime.

J. V.

PALAIMINTOJI GEMMA GALGANI

GEMMA Galgani, Dievo tarnaitė, buvo tikra Bažnyčios brangenybė. Ji buvo malonės vaikelis, Dievo ir Šventųjų mylima, angelas žmogiškoje išvaizdoje. Iš pradžių ji buvo visiškai nežinoma, tačiau, dabar josios gimtoje šalyje ji džiaugiasi didžiosios šventosios garbe. Bažnyčia irgi jau ėmė žingsnį pirmyn, ją pakelti ant savo altorių.

Gemma Galgani gimė kovo 12 d., 1878 metais, Camigliano, netoli Lucca, Italijoje. Netrukus po jos užgimimo, šeimyna persikėlė gyventi Lucca mieste, kur jos gimdytojai turėjo vaistinę. Šeimyna buvo gera, katalikiška ir ištikimai Dievui tarnavo. Motina, kuri kasdien eidavo prie šv. Komunijos, buvo gražiausias pavyzdys savo ir kitoms šeimynoms. Netikėtai 1886 metais ji pasimirė. Nevienoje jos vaikelio širdyje ji neįdiegė religijos dvasią taip giliai, kaip Gemmos širdyje. Prieš jos mirtį ji prirenge Gemmą prie Sutvirtinimo Sakramento, ir tai buvo šioje šventoje apeigoje, kurioje išrinktoji mergaitė apturėjo savo pirmą nepaprastą apšvietimą. Gemma dabar su didžiausiu ilgėsiu ir troškimu geidė būti prileista prie šv. Komunijos. Nieko daugiau nebuvo galima daryti, kaip tik duoti jai ko ji troško. Nuo šio laiko per devynis metus ji kasdien ėjo prie šv. Komunijos, kurioje atrado visą savo laimę ir karštą meilę Jėzui. Dėliai jos padarumo, didelio pamaldumo ir didelio dvasiškų dalykų žinojimo, šv. Zitos mokykloje ji buvo laikoma didelėj pagarboj.

Šeimynoje Gemma buvo kaippo motina kitiems vaikučiams ir jai buvo pavesta visas namų tvarkymas. 1897 metai jai atnešė sunkių bandymų. Jos tėvas prarado beveik visą savo nuosavybę ir netrukus mirė. Vargšai vaikeliai įpuolė į didžiausią vargą, Gemma pati sunkiai susirgo, iš kurios ligos už metų laiko pasveiko.

Viena gailestinga moteriškė, kuri pati turėjo didelę šeimyną, pasiėmė Gemmą į savo globą, žadėdama ją užlaikyti kaippo savąją dukrelę.

Labai greitai Dievo tarnaitė buvo apdovanota ypatingomis dovanomis ir apsi-
reiškimais. Ji mątydavo savo angelą sargą

beveik nuolatos ir galėjo su juo pasikalbėti kaippo su bile koku žmogum. Vizijos ir ekstazijos jai buvo dažnos ir ji buvo apdovano-
ta užslėptų ir būsimų dalykų žinojimu. Švenč. Jėzaus Širdies šventės vigiliijoje, 1899 m., josios rankose ir kojose atsivėrė žaizdos, o paskiau šone, ir galvoje erškėčių vainiko žymės. Matę žmonės, liūdijo, kad žaizdos gilios, ir kad didžiausios kraujo upės tekėjo iš jų. Jos dvasios vadas mątydamas žaizdas, nenorėjo tikėti, kad tai iš Dievo paeina ir ją išstatė ant visokių tyrinėjimų. Tačiau visi tie tyrinėjimai juos privedė prie aiškesnio Gemmos dorybių pažinimo. Ir ji turėjo padaryti savo auką, nes ji karštai troško būti priimama į Pasijonistų vienuolyną, bet jos nepriėmė, manydami, kad ji tik atneš daugiau žalos negu gero vienuolynui. Nors Gemmą į vienuolyną nepriėmė, tačiau viskas į geresniąją pusę nukrypo. Ji uoliai dirbo Bažnyčios gerovei ir sielų išganymui. Per jos karštas maldas ji išprašė daug nuostabių atsivertimų.

Dievo tarnaitės gyvenimas buvo praleistas Jėzaus kančių apmąstymuose, šv. Eucharistijos garbinime ir kitokiuose dieviškios meilės darbuose. Ji stengėsi su didžiausiu uolumu praleisti gyvenimą, kurį Jėzaus Širdis patyrė čia žemėje ir dabar patiria Švenčiausiame Sakramente. Laipsniais jai pasisekė prašalinti iš širdies visus šio žemiškojo gyvenimo rūpesčius. Pilnai atsidavusi Dievui, kentėjimuose ir kryžiuje rado savo laimę, džiaugsmą. Ją buvo perėmęs troškimas pilnai Dievuje ilsėtis, ir 1903 metais, Balandžio 11 dieną, Dievas pas save pašaukė savo numylėtą sužadėtinę. Ji mirė Didžiajame Šeštadienyje, sulaukus dvidešimts penkių metų amžiaus.

Skaitant Gemmos gyvenimą mes tiesiog stebiamės kokius didžius darbus Dievas atliko per šią silpną mergaitę. Apart per jos užtarymą padarytų stebuklų, Gemma Galgani laimėjo daug prietelių iš visų luomų, pradėdant nuo Popiežiaus ir kardinolo ir baigiant su vargingiausiu žmogum. Iki šiai dienai pamaldumas prie šios pavyzdingos Dievo tarnaitės yra didis ir tikimės, kad neužilgo ji bus pakelta ant Bažnyčios altorių, kaippo pavyzdys visiems luomams. V. G.

Šv Jono Fisher'io Mirtis

PRAEITAM pavasaryje Katalikų Bažnyčia įskaitė Joną Fiser ir Tomą More į šventųjų skaičių. Jie noriai aukavo savo gyvybę už tikėjimą, Enrikui VIII atsiskyrus iš Katalikų Bažnyčios vienybės ir persekiojus katalikus.

Šv. Tėvas Pijus XI išreiškė savo džiaugsmą kananizuoti tokius didvyrius, nes jis tokiu būdu gali atsिमokėti skolą. Kadangi šie šventieji ne tik mirė už tikėjimą, bet taipgi už popiežiaus pirmenybę. Jonas Fisher ir Tomas More savo mirtimi išpažino kad, Gažnyčios reikaluose turi pirmenybę tik Šv. Tėvas.

Jau praėjo keturi šimtai metų kaip jie garbingai paguldė savo galvas už tikėjimą.

Jonas Fisher 1469 metais gimė Yorkshire, Anglijoje. Jis buvo gabus jaunuolis. Turėdamas 14 metų jau įsigyjo gramatikos magistro laipsnį. Jis turėdamas 35 metus gavo vyskupo šventinimus. Jis energingai kovojo su Liuterio sekėjais. Be to, jis gavo gausių auškių iš Enriko VII motinos ir įsteigė Šv. Jono ir Kristaus Kolegijas, kurios dabar yra protestantų valdomos. Vėliau Vyskupas Fisher tapo Cambridge Universiteto nuolatinis kancleris.

Ginčas prasidėjo kai karalius Enrikas VIII įsimylėjo Oną Boleyn ir ieškojo priežasčių atstumti savo teisėtą žmoną Katariną iš Aragono. O Fisher būdamas Rochester'o vyskupas ir garsus tikėjimo ginėjas traukė minią prie savęs. Enrikas VIII slaptai apsivedęs su Oną, vainikavo ją Anglijos karaliene ir norėjo gauti Popiežiaus patvirtinimą. Popiežius Klementas VII apsvarstęs dalyką, pareiškė kad Enriko VIII ir Katrienos susituokimas yra tikras ir teisėtas; ir Enrikas negalįs vesti kitos žmonos.

Enrikas labai bijojo žmonių nusistatymo; ir žinojo, kad Vyskupas Fisher savo žodžiu gali greitai pakeisti jų nuomonę. Tai arkvyskupas Cranmer, apostatas, pasiūkęs Vyskupą Fisher'į prašė jį padaryti Karaliui priesaiką. Priesaika reikalavo pripažinti Enriko VIII vaikus karalystės paveldėtojais ir nepareikšti ištikimybės ir paklusnumą kitai svetimai valdžiai — tai yra Šv. Tėvui. Jis tuojaus atsakė: "kad pirmam dalykui

galiu pridėti priesaiką, nes Enrikas VIII yra mūsų karalius, o jo sūnūs karalystės paveldėtojai. Atsižadėti paklusnumą Šv. Tėvui negaliu, nes Enrikas yra karalius, o ne Popiežius." Karalius pareiškė, kad nepadaryta antra priesaika yra nepatvirtinimas jo vestuvių su Oną. Vysk. Jonas Fisher, 1534 metais buvo įmestas į kalėjimą.

Kentėjimai Kalėjime.

Šio 65 metų senelio kančios Londono bokšte buvo nepaprastai žiaurios, kaip mes galime išsiprasti iš jo laiško vienam Tomui Cromwell rašyto. Jis rašo: "Aš neturiu marškinių, nei kojinių; o kiti rūbai yra skuduriai. Aš taip apiplyšęs, kad net gėdžiuosiu. Aš visa kentėčiau kantriai jeigu galėčiau apsidengti nuo šalčio. Kas link maisto — Dievas žino kelius sykius neuztektinai gavau. Prašau kad mane pasigailėtum ir priversk juos duoti man reikalingų dalykų, kurių mano amžius ir sveikata reikalauja."

Kalėjime Vysk. Lee aplankė jį ir pranešė jog Jonas Fisher yra gyvenantis grablas. Jam susirgus gydytojas jį aplankė. Per visą tą skausmų laiką kalinys vyskupas neturėjo bažnytinės paguodos. Jie paliko jam brevijorių, bet niekad neleido jam priimti Šv. Komuniją arba Šv. Mišias laikyti. Vysk. Fisher ir net kalėjime buvo užsiėmęs darbu, nes būdamas jame parašė du dvasiškos turinio veikalus, "Dvasiška Paguoda" ir "Tobulas Tikybos kelias."

Anglijos Parlamentas nutarė, kad Karalius turi pilną dvasiškos valdžios pirmenybę. Jie tuo savo nusprendimu suteikė Karaliui galios bausti Tomą More ir Joną Fisher mirties bausme. Tačiau tas pats parlamentas norėjo juos išlaisvinti, nes aiškino, kad jie nebuvo "pikti revoliucionieriai" ir neužsitarnavo mirtinos bausmės. Vistiek Karalius nemėgo tokio aiškinimo ir laikė More ir Fisher kalėjime.

Vysk. Fisherio draugai, būdami apostatai, visi aplankė jį kalėjime, manydami galės jį prikaltinti atsižadėti tikrojo tikėjimo ir Šv. Tėvui klusnumo. Jis jiems ne žodžio netarė ir jie užsirūstinę išėjo. Jis neteko

savo diecezijos. Per Gavėnią ir Velykines Šventes senelis vyskupas rengėsi prie kanikinio mirties. Tuojaus po Velykų 1535 metais išvilko jį tardymui. Visi tardytojai nerado jokios kaltės jį mirtimi smerkti. Niekaip negalėjo prirodyti, kad jis yra Karaliaus išdavikas.

Tuo tarpu Šv. Tėvas Povilas III sumanė pakelti nuskriaustąjį vyskupą į aukštesnę garbę — ir padarė jį kardinolu. Šv. Tėvas manė jog Enrikas VIII pasgailės vyskupo ir paleis jį iš kalėjimo. Karalius beveik pasiuto iš piktumo, kai išgirdo Šv. Tėvo sumanymą ir garsiai šaukė, “Tegul Popiežius atsiunčia ‘raudoną skrybėlę’ Jonui Fisher’ui, bet jis neatras galvos uždėti ją.”

Vieną savaitę prieš mirtį pašaukė jį į paskutinį tardimą. Apkaltinimas buvo karalystės išdavimas. Bet tiesoginiai negalėjo įrodyti, jog jis buvo išdavikas ir nebaustinas mirties bausme. Teisėjas buvo įspėtas, kad Karalius reikalauja mirties bausmės. Buvo pasmerktas pakorimu. Tačiau Enrikas VIII pakeitė pakorimo pasmerkimą į galvos nukirtimą.

Šventojo Paskutiniai Žodžiai.

Trečią valandą ryto, Birželio 22 dieną, 1535, sargai išbudino vyskupą ir pranešė, jog rytas yra paskirtas laikas mirti. Jis prašė leidimo kelias valandas pamiegoti. Už valandėlės jis atsikėlė, nusivilko ašutinę ir apsirėdė savo geriausiais rūbais. Sargas pamatęs pradėjo stebėtis. Šventasis jam tarė, “Ar nežinai, kad šiandien yra linksnumo diena, ir kad aš einu į savo vestuves ir dėl to reik man kogeriausiai apsirėngti.” Devintą valandą, kai jį lydėjo į mirties vietą, jis pradėjo kalbėti Šv. Jono Evangelijos žodžius, “Tai yra amžinas gyvenimas: Kad jie pažintų tave, vientinį tikrąjį Dievą, ir kurį tu siuntei, Jėzų Kristų. Aš pagarbinau tave žemėje, pabaigdamas darbą, kurį man davėi daryti. Dabar tu, Tėve, pagarbink mane pas save ta garbe, kurią aš turėjau pas tave, pirm niekaip atsirado pasaulis.” Šv. Jono XVII, 3.

Kai jis prisiartino prie laiptų, kurie vedė prie kaladės jis šypsodamas tarė, “Mano senos kojelės! Eikite toliau! Atlikite savo pareigas! Dabar kelias trumpas ir tik tiek

pasilieka eiti.” Visi pastebėjo, kad jis greičiau pradėjo žengti pirmyn prie kaladės.

Kai jis stovėjo prie kaladės, vyresnybė jam siūlė laisvę, jeigu jis pripažintų Enriką kaipo Popiežių. Bet Jonas Fisher, atsisukęs garsiu balsu kalbėjo susirinkusiems, “Aš atėjau mirti už Katalikiškos Bažnyčios Tikėjimą ir dėkoju Dievui. Gelbėkite mane maldomis, kad būčiau tvirtas ir ištikimas savo tikėjimu Bažnyčiai šioje mirties valandėlėje. Meldžiu Viešpatį Dievą užlaikyti Karalių ir jo karalių ir atsiųsti gerus ir sveikus patarėjus. Paskui atkalbėjo himną “Tave Dieve, garbiname” ir “Tavyje Viešpatie viliuosiu ir nebūsiu užgėdintas per amžius.” Ps. 30. Budelis užrišo jo akis ir vienu kirčiu nukirto jam galvą. Karaliaus įsakymu jo galva buvo uždėta ant jieties ir pastatyta ant Londono tilto ir laikoma keturiolika dienų.

Yra legenda, kad Ona Boleyn norėjo pamatyti Vysk. Fisher’io galvą, kaip Herodiada Šv. Jono Krikštytojo. Legenda toliau praneša, kad ji smarkiai trenkė galvą ir susižeidė išsikišusiu dančiu. Žaizdos randą ji nešiojo per visą savo gyvenimą. Keistumas yra tame, kad Enrikas pamylėjęs ją ir patenkinęs savo troškimus, jos galvą, po kelių metų, paguldė ant tos pačios kaladės ir vienu kirčiu nukirto.

Katalikų Bažnyčios karžygiai garbingai miršta už tikėjimą, nes gausus užmokestis laukia jų kitame pasaulyje, amžina laimė, amžina garbė.

Sul. P. P. Činikas, M.I.C.

Kas jus (apaštalus) priima, mane (Jėzų) priima, ir kas mane priima, priima tą, kurs yra mane siuntęs. (Mato X, 40).

A. † A.

Marijonų Vienuolijos Rėmėja MARIJONA MANDRAVICKIUTĖ

mirė Liepos 9 d., 1935., Baltimore, Md.

Tėvai Marijonai atlaikys dvejus šv. Mišias už jos sielą rugsėjo 2 ir 3 dd.

Visi Marijonų Kolegijos Rėmėjų draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti po dalį šv. Rožančiaus.

Bernačiai Lietuviai, Važiokite Marianapolio Kolegijon!

Pasižvalgius po Amerikos lietuvius, lengvai galima pastebėti, jog beveik 99 nuošimčiai lietuvių gyvena sunkų ir skurdų juodarankių gyvenimą: kaikur vienas antras biznesierius, ir tai daugiausia salūninkas; dar rečiau profesionalas (gydytojas, juristas, vaistininkas ir t. p.)! Iš daugiau per 600,000 lietuvių tik vienas, antras užima valdiškąją vietą! Amerikos gyvenime jie nelošia jokio politikoje vaidmens!

Argi mes lietuviiai būtumėme jau taip negabūs, neenergingi, nesumanūs?! Ne ir šimtą kartų ne! Ypač nepriklausomybės laikotarpis Lietuvoje prirodo, jog mūsų tauta, kai dėl gabumų, ne tik nestovi žemiau kitų, bet, galima drąsiai tvirtinti, net ir aukščiau! Gi taip trumpu metu Lietuvoje pragarso tūkstančiai įžymių profesorių, menininkų, profesionalų, kuriais galėtų pasididžiuoti net ir kultūringiausios tautos!

Kodėlgi Amerikoje, šioj laisvės šaly, kur taip lengvai prieinamas mokslas, lietuviiai dvasiškai taip mažai iškilo? Priežastis glūdi tame, kad amerikiečių lietuvių maža kas suprato ir supranta švietimo reikalą ir naudą.

Iš mažens Lietuvoje begyvendami priverstinoje tamsoje ir medžiaginiame skurde, mokėdami vien tik sunkiu, vergišku darbu sau duonos kąsnelį pelnyti, lietuviiai, ir Amerikon atvykę, nematė kitoniško kelio doleriams krauti. Jiems išrodė, jog vienintėlis būdas prakusti tai sunkus juodarankių darbas. Taigi jie sunkiausiai dirbdavo ir tebedirba.

Paprastai lietuviiai myri savo vaikus ir rūpinasi jais kuonuoširdžiausiai; tačiau, jie žiūri į juos, kaip kad į būsiančius darbininkus, kurie tam tikro amžiaus sulaukę, irgi prisidės prie krovimo dolerių irgi sunkiausiu raumenų įtempimu. Ne vienas Amerikos lietuvis šiuo būdu sukrovė net tūkstan-

čius. Tačiau, kas iš to?! Užėjo, ir tai netikėtai, ekonominio skurdo (depresijos) laikai. Tūkstančių tūkstančiai taip sunkiai lietuvių sukrautų dolerių sutirpo bankuose! Dirbtuvėse nebeteko darbo! Ir, štai, tūkstančiai lietuvių jaunimo dyki bastosi po gatves, negaudami darbo, ir skursta ir dvasiškai ir medžiagiškai!

Tiesa, Amerikoje yra dar tūkstančių tūkstančiai įvairiausių ofisų; tačiau, juose užima vietas ne lietuviiai! Kodėl?! Aišku, šitokioms vietoms užimti reikalingas aukštesnis už pradžios (public) mokyklų mokslas! Reikalingas tam tikras (specialus) proto išsilavinimas! Pelningiausios vietos paprastai prieinamos tik universitetą baigusiems žmonėms! Gi mūsų jaunimas (nebeminint jau senesniųjų atvykusių iš Lietuvos), baigęs vien tik pradžios mokyklą, netinka šitokioms vietoms užimti!

Štai, kodėl mes, lietuviiai, pasilikome čia užpakaly kitų! Štai, kodėl net čia Amerikoje žiūrima į lietuvius per paniekos akinius!

Metas jau būtų mums, lietuviams, susiprasti, jog mokslas (apšvietimas) yra būtinais reikalingas ne tik tikslui prilygti kitoms tautoms, bet ir gyventi lengvesnį ir pelningesnį gyvenimą.

Jau metas įsitikrinti, jog nesiūsti savo vaikas (galimybėi esant) in aukštesnes mokyklas tai savo vaikui uždaryti durys laimingesnėn ateitin!

Lietuvoje tai jau gerai suprato. Ten jau tūkstančiais veržte veržiasi ne tik į gimnazijas (College), bet ir į universitetus! Mat, jie gerai žino, jog "kvaili ir bažnyčioje kulia!" Taigi ir amerikiečiams lietuviams reikia tai suprasti!

Tačiau, čia gimsta klausimas: į kokias mokyklas leisti vaikai mokytis? Klausimas

labai svarbus, kadangi nuo tinkamo išrišimo pareina ne tik čionikštis, bet ir amžinas likimas!

Be tikybos nėra tikro auklėjimo — tai įrodo gyvenimas! Amerikos viešose mokyklose nesidėsto tikyba. Jaunuolis-lė, išėina iš betikybinių mokyklos be pagrindinių idealų nusistatymų, be tikro patriotizmo. Taigi, visai turi būti aišku mums, lietuviams katalikams, jog nepakanka duoti vaikui vien tik mokslas — reikia jį dar išauklėti katalikiškai lietuviškoje dvasioje! Atseit (tai yra): reikia jaunuolis-lė pripratinti prie katalikiškos ir lietuviškos drausmės (disciplinos), įskiepianti į jo protą ir širdį katalikų lietuvių idealai!

Amerikoje yra daug katalikiškų High school ir College; tačiau, jos nevisai tinka mums, lietuviams: šitokias mokyklas baigęs lietuvaiteis-ė, tues, lieka katalikas; už tat visai ištautėja taip, kad mums, lietuviams, iš jų jau maža naudos! Žuvęs savo tėvynei! Tai mums įrodo gyvenimas.

Deja, čia Amerikoje katalikiškai lietuviškų mokyklų nebūta pirmiau. Jos sukurta tiktai pirm keieto metų, būtent: T. T. Marianonų vadovaujamoji High school ir College (Marianapolis College, Thompson, Conn.). Ten, kaip jau nekartą buvo paminėta laikraščiuose, bernaičiai lietuviai baigia užregistruotą valdžiai High school ir College po priežiūra žinomo plačiai rašytojo ir veikėjo, didelio mylėtojo jaunuomenės, kun. d-ro Jono Navicko. Ten, be valdžios reikalaujamo mokslo, bernaičiai mokinasi lietuvių kalbos, literatūros, istorijos, įskiepijama tikrai katalikiškoji, lietuviškoji dvasia ir idealai; griežtai prisilaikoma drausmės (disciplinos); kiekvienas mokinio žingsnis stropiai prižiūrima, kontroliuojama! Už \$300 į mokslo metus jaunuolis ten gauna mokslą ir pilną išlaikymą (knygas, valgymą, kurą, žlugtą etc.); be šio dar bernaičiai lavinasi sporte, muzikoje ir kitose lavybose. Nė vienas, ap-

lankęs Marianapolis College, yra pavadinęs rojumi dėl puikiausios, sveikos, įvairiausiai, gražiausiai medžiais ir krūmais, gėlėmis ir žolynais papuočtos iš milijonieriaus pirktos villos!

Ten visais žvilgsniais patogiausia Lietuvos jaunimui mokytis vieta! Taigi, tėvai lietuviai! apsimastykite ir siųskite savo bernaičius į Marianapolį. Jau baigias atostogų laikas. Nuo rugsėjo 8 d. prasideda ten mokslas. Įstoti pakanka baigti pradžios (publie, ar parapijinė) mokykla. Nepražiopsokite progos. Pasigailėkite savo bernaičių! Neleiskite jiems ištautėti, nukrypti nuo tikėjimo ir, kas seka, nuo doros, kad neprisireiktų vėliau sunkiai apgailestauti! Apie smulkmenas rasite plačiau laikraščiuose. Geriausia bus tuč tuojau kreiptis į direktorių, kun. d-rą J. Navicką (Marianapolis College, Thompson, Conn.)

Mergaitėms panašios mokyklos yra Chicagoje ir arti Philadelphiajos (SS. Kazimierietės), Pittsburghe (SS. Pranciškietės), netoli nuo Serantono, Pa. (SS. Gailestingosios). Taigi dėl mergaičių kreipkitės į atatinamas vietas.

Taigi, lietuviai katalikai! Jei mes patys esame tamsūs, tai bent savo vaikams pagaminkime progos apsišviesti, kad galėtų nusikratyti tuo skurdu ir vargu, kuris iki šiol taip slėgia mus lietuvius katalikus Amerikoje!

Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Laikiniai pavaduojąs kun. J. Inčičiū
Kingstone, Pa.

„Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir parisieju, jūs neįeisite į dangaus karalystę.“ (Mato V, 20).

„Jei tu atnašauji savo dovaną prie altoriaus ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo dovaną tenai ties altorium, eik pirma susiderinti su savo broliu, o paskui atėjęs atnašausi savo dovaną.“ (Mato V, 23-24).

Mūsų Darbai

Ką Kas Veikia

Marijonų Seminarijoje, Hinsdale, Ill., šie tėvai Marijonai profesoriaus ateinančiais mokslo metais: kun. V. Kulikauskas, (taipgi seminarijos rektorius), kun. dr. J. Vaitkevičius, kun. J. Mačiulionis, kun. dr. P. Biskis, kun. dr. A. Jagminas. Kun. B. Vitkus pasilieka naujokų vedėjo pagelbininku.

Chicagoje kun. J. Mačiulionis klebonauja Aušros Vartų parap. Vikaru yra kun. A. Jeskevičius. Kun. Mačiulionis taipgi yra dienraščio "Draugo" administratorius. Kun. J. Nosylius yra "Draugo" administratoriaus pagelbininkas. Kun. A. Andriušis redaguoja Tėvų Marijonų Rėmėjų savaitraštį — "Kristaus Karaliaus Laivą."

Kun. M. Urbonavičius klebonauja Švento Petro parap., Kenosha, Wis.

Marianopolio kolegijos, Thompson, Connecticut, direktorium yra kun. dr. J. Navickas, kuris taipgi yra namo viršininkas. Sekantieji kunigai Marijonai čionai mokytojauja: kun. A. Būblys, kun. P. Skrodenis, kun. A. Morkūnas, kun. J. Vaškevičius, kun. J. Jančius, kun. V. Čižauskas ir kun. A. Švedas.

Pabaigoj mokslo metų Romoj apsirgo kun. J. Jančius. Dabar gydosį Vicarello, Italijoje. Už kelių savaičių grįžta Amerikon. Praėjusį mėnesį kun. A. Švedas laikė savo primicijas Providence, R. I., o kun. V. Čižauskas ir kun. dr. J. Pauliukonis laikė savo primicijas Brooklyn, N. Y. ir Lawrence, Mass. Kun. dr. J. Pauliukonis grįžta Romon pabaigoj spalio mėnesio tęsti studijas, ypačingai Švento Rašto.

MARIJONŲ RĖMĖJŲ AUKOS:

Mineikienė S., Phila., Pa.	3.75
Bernatienė T., Phila., Pa.	3.00
Peldžius J., Phila., Pa.	3.00
Boll J. F. Kun., Scranton, Pa.	3.00
Kaunas S., Chicago, Ill.	3.00
Zalionienė M., New Britain, Conn.	3.00
Jurevičiūtė P., Brooklyn, N. Y.	3.00
Krancevičienė M., Lawrence, Mass. ..	3.00
Rusienė M., Pt. Washington, L. I., N. Y.	5.00

Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.

Tėvai Marijonai.

Lietuvoje

Lietuvoje kiekvienais metais gaisrai sunaikina gana daug miškų ir pridaro nemažų nuostolių. Apskaičiuojama, kad nuo 1930 m. ligi 1935 metų pradžios gaisrai Lietuvoje sunaikino apie 2,860 hektarų miško, kuris yra įkainuotas 442,400 litų. Ypač daug gaisrų miškuose buvo 1934 metais. Tada išdegė 1,483 hektarai miško, įkainuota 243,000 litų sumai. Gaunama žinių, kad ir šiemet Lietuvoje jau buvo keli didesni miškų gaisrai.

Ne visus gaisrus pasiseka išaiškinti. Yra patirta, kad maždaug 70 nuoš. visų miškų gaisrų įvyksta dėl padegimų ir tik apie 30 nuoš. dėl kitų priežasčių. Padegimų būna keršto tikslais — tyčia ir per apsirikimą — netyčia, kada numetama miške neužgesintą degtuką ar nuorūką.

KLAIPĖDA. — Šiomis dienomis paštu valdyboje buvo varžytinės Klaipėdos radijo stoties rūmams ir stiebams pastatyti. Šios stoties rūmai tuojau bus pradėti statyti. Tikimasi, kad jau ateinančių metų pradžioje radijo stotis Klaipėdoje bus pastatyti ir pradės veikti. Ji bus trumpų bangų.

KELMĖ. — Liepos 10 d. mirė Kelmės parapijiečių labai mylimas altarista kleb. kun. Petras Janušauskas. Velionis buvo labai daug pasidarbavęs vietos parapijai: jo iniciatyva buvo pastatyta didelė mūrinė, gotiško stiliaus Kelmės parapijos bažnyčia. Velionis palaidotas prie jo statytosios bažnyčios pamatų.

(Kablegramas iš Kauno ALOK. pirm.)

KAUNAS, rugp. 14. — Sportininkai yra vaišinami kai koki karaliai. Visi yra linksmi ir gerai jaučiasi. Šiandien popiet įvyks plaukimo rungtynės. Tikimės išlošti. Basketball (krepšiasvydžio) ir kumštynių rungtynės įvyks šeštadienį, rugpiučio 17 d. Siunčiam visiems širdingiausių linkėjimus.

Jonas Juška, sportininkų vadas.

"Tegul jūsų šviesa taip šviečia žmonių akyvaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kurs yra danguje." (Mato V, 16).

Katalikų Pasaulyje

OTTAVOJE, Kanadoje.

Kanados katalikų Moterių Sąjunga turėjo Ottavoje metinį suvažiavimą. Dalyvavo 900 atstovių nuo 30,000 narių. Kitų nutarimų tarpe yra ir šie: Katalikės moterys nutaria nepirkti jokių Meksikos gaminių: paremia Viešojo Padarumo Filmose Sąjunga, nutarė pasipriešinti visiems moterystę ardantiems vyriausybės įstatymams. Kanadoje moterys turi daug įtakos valdžiai. Jų nutarimai bus pagerbti.

HAGA.

North Brabant provincijos, Olandijoje, vyriausias miestas Bois-le-Duc minėjo savo 750 metų sukaktuves.

Sukaktuvių iškilmės buvo katalikiško pobūdžio, kadangi miesto gyventojai visą laiką išliko ištikimi tikrajam tikėjimui, nežiūrindami protestantizmo bangų siautimo.

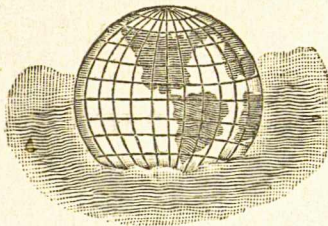
ROMOJE, Italijoje.

Liepos 7 d. Romoje viešai buvo skaitomas sprendimas ir pripažinimas, jog garbingasis Dievo tarnas kun. Vitas Mykolas Di Netta, vienuolis redemptoristas, pasižymėjo didvyriškomis dorybėmis. Jisai gimė vasario 26 d. 1787 ir mirė gruodžio 3 d. 1849 m. Į redemptoristų vyriausiojo vadovo T. Murray kalbą atsakė Šv. Tėvas Pijus XI, pabrėždamas, jog garb. Di Netta asmuo parodė nors nedideliame apiribijus giganto sielą kaip vienuolis ir kaip misijonierius. Garbingasis kun. Netta apaštalavo Calabrijoj. Jo darbai ten ir šiandien gyvi.

VATIKANAS.

Aną dieną Šventojo Tėvo audiencijoje buvo Amerikos italų apie 200 jaunuolių grupė. Fašistų partija savo kaštais parsikvietė šiuos italus amerikėčius, kad juos supažindintų su jų tėvų gimtąja šalimi ir garbingąja tautos praeitimi ir dabartimi.

Tai daugiausiai mokiniai iš italų parapijų mokyklų. Jų priešakyje buvo kun. J. M. Congedo iš New Yorko.

BERLYNAS.

Nacių teismas pripažino kaltomis 7 vienuoles, priklausiančias Gerojo Ganytojo kongregacijai, už pinigų siuntimą į užsienį. Viena jų nubausta 4 mėnesius kalėti ir 7,000 dol. bauda, o kitų pasigailėta — pasitenkinta jų atkalėtu laiku prieš bylą.

Be to, nagrinėjama trijų vienuolių vyrų byla.

VATIKANAS.

Popiežiaus Pijaus X, kuris pasižymėjo savo šventumu ir išmaningumu, 100 metų gimimo sukaktuvės minėtos šiemet. Greitu laiku tikimasi sulaukti jo kanonizacijos.

Šio rugpiūčio m. 15 d. visam katalikiškam pasauli buvo minimos Popiežiaus Pijaus X išleisto Quam Singulari dekreto 25 m. sukaktuvės. Šiuo dekretu yra įvesta septynerių metų amžiaus vaikams pirmoji šv. Komunija.

LIURDE išgijo prancūzė vienuolė

Universe laikraščio specialus korespondentas, kurs kartu su skotais maldininkais aplankė stebuklingą vietą Liurde, praneša, kad tenai išgijusi jauna prancūzė vienuolė — sesuo Margarita, priklausanti augustiniečių kongregacijai.

Per du metus ją kankino nieku būdu nepagydoma liga vardu "tubercular peritonitis." Turėjo tris išgalėjusias ir pūliuojančias žaizdas. Gyveno vienuolyne, Jardone, Prancūzijoje. Gavo specialų leidimą vykti į Liurdą. Tenai po išsimaudymo staiga išgijo. Žaizdos sustojo pūliavusios ir pradėjo dengtis nauja oda.

Medikalinis biūras Liurde paskelbė, kad tai aiškus stebuklas.

Antrąją dieną po išsimaudymo sesuo Margarita pati viena pradėjo vaikščioti, o prieš tai su nešyklais buvo nešama.

MILWAUKEE, Wis.

Žiniomis iš apaštališkos delegatūros, vietos kun. A. J. Muench paskirtas Fargo, N. D., vyskupu.

AMERIKOJE

CHICAGO, Ill.

Rugp. 15 d. Šv. Kazimiero Seserų vienuolyne J. E. Vyskupas T. Matulionis dalyvavo seserų iškilmingose apeigose. Net 17 seserų padarė pirmus vienuolinius įžadus, o 16 stojant į novicijatą gavo vienuoliškus abitus.

Apart J. E. Vysk. Matulionio įspudingų ceremonijų prisidėjo daug prie iškilnių pagražinimo ir seserų malonus giedojimas, kurio ilgai nepamirš visi dalyvavusieji šiose iškilmėse.

J. E. Vysk. Matulionis ragino jaunuoles tvirtai laikytis savo pasiryžimo, melstis už Amerikos lietuvių tėvynės ir visų katalikų reikalus. Vyskupas ramino tėvelius ir gimines žodžiais: "Neliūdėkite, bet džiaugkitės, nes jūsų dukrelės šventą, kilnų ir svarbų darbą stoja dirbti."

Jaunosios sesutės, matyt, visos buvo apsiaustos dideliu džiaugsmu. Tėveliai ir giminės, nebegalėdami susilaikyti, ašaromis liudijo, kad jų širdyse gludėjo širdingiausi linkėjimai savo dukrelėms ir Kristaus naujoms sužiedotinėms.

Tai buvo pirmas kartas Šv. Kazimiero Seserims turėti savo metinėse iškilmėse vyksupą. Kam, kam, bet naujoms sesutėms labai graži atmintis.

HARTFORD, Conn.

"Vyčiai pirmyn" — toks tai obalsis tik ką užsibaigusio L. Vyčių 23 seimo. Šis organizuotojo Amerikos Lietuvių katalikiškojo jaunimo metinis susirinkimas užsitęsęs tris dienas Hartforde buvo ypatingai skaitlingas ir entuziazmo pilnas. Priimta eilė rezoliucijų, kurios yra vilties padės organizacijai geriau būti. Kun. A. Valančius pakeltas garbės nariu ir liekasi dvasios vadu. Naująją Centro Valdybą sudaro Antanas Mažeika, Brooklyn, pirmininkas; Juozas Poška, Chicago, pirmuoju vicepirmininku; Pranas Razvadauskas, Boston, antruoju vicepirmininku; Monika Žibaitė-Petraitiienė, Chicago, sekretorė; Mykolas Martinkus, Jersey City, išdininkas; Jonas Bačinskas, Worcester ir Jonas Wainis, New York, išdo globėjai; Albinas Manstavičius, spaustuvės direktorius.

CLEVELAND, O.

Rugsėjo mėn. 23-26 d. čia įvyks krašto (nacionalis) Eukaristinis kongresas.

Kongreso rengimo komitetas apturi žinių, kad visose krašto dalyse rengiamos gausingos maldininkijos kongresan.

PHILA., Pa.

A.L.R.K. Federacijos 25-tas kongresas įvyko rugp. 21 ir 22 dd., Philadelphia, Pa. Iš Chicagos apskr. į kongresą buvo atstovais: dr. P. Atkočiūnas ir p. J. Kriščiūnas.

Rugpiūčio 20 d., Philadelphia, Pa., įvyko R. K. Vargonininkų Sągos 24-tasis seimsa. Dalyvavo visi Chicagos vargonininkai, kurie pakely koncertavo Detroite, Pittsburghe, Pittstone ir Philadelphiaj.

Rugp. 20 d. Philadelphiaj įvyko A.L.R.K. Kunigų Vienybės seimas. Buvo skaitlingas dalyviais.

CHICAGO, Ill.

Rugp. 16 d. J. E. Vyskupas T. Matulionis apėjo Chicago. Išvyko į Brooklyn, N. Y., kur sekm., rugp. 18 d. šventino lietuvių bažnyčią.

Iš Brooklyn'o Jo Ekselencija vyko į Philadelphia kur dalyvavo Kunigų Vienybės ir Federacijos seimuose.

NEW YORK.

Interracial Review žurnalas paduoda, kad J. Valstybėse gyvena apie 13 milijonų negrų, iš kurių apie 250,000 yra katalikai. Iš likusiųjų gi apie 5 milijonai protestantų ir apie 7,750,000 nepriklausančių jokiam tikėjimui.

Negrai katalikai visam krašte turi 110 bažnyčių, 205 mokyklas ir jose 35,092 mokiniai. Negrų misionijose dirba 300 kunigų ir 1,100 seserų vienuolių.

Platinkite naudingiausią savaitraštį
"Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790

Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia idėti 3c kraštos ženklelį atsakymui